

שער וירא סי' י"ט כ"א הפסוקים

הנפש ההיא שהיא בחי' אור הנפש של הכלי ולא בחי' כלי עלמו ואל הנפש הזו היא הנקרא' בסבא דמשפטים רוחא דיהיב בה בעלמא כי להיותה נמשכת מזעיר הנקרא' רוח נקרא' רוחא אבל אינו רק בחי' נפש כי אורות הנקב' אינם נקרא' אלא נפש כנודע, ולקמן נרמז כי צינור זה ע"ש, ואחרי הגתן בה צביאה א' נפש הוא אז נשאר בחימתה ביסוד ענה ועל ידו היא מעלה מאז ואילך מ"ן בשאר הזווגים באופן כי מ"ן היא בחי' אחת והיא רוחא היא בחי' אחרת המעלה אותם וזהו טעם שאין האשה מתעברת מביאה א', גם מ"ש חז"ל שצביאה א' עושה אותה כלי והענין הוא כי צביאה א' נתן בה נפש זו ואז נגמר תקונה וכבר היא יכולה משם ואילך להעלות מ"ן בשאר הזווגים להוליד בניס אבל עתה נתן בה הנפש האמת והעשה ביסוד שלה כלי גמור להיות בה בית קיבול לקבל טיפת ההזרעה משם ואילך יב' ולכן אינה מתעברת באותה הביאה הא' כי אז נעשה אור הכלי ומשם ואילך תעלה מ"ן ותעבר ותוליד בניס, ובזה תבין ענין נפש האדם הזכר הבאה לו מן המלכות שהיא נקבה כנודע כי בהיותו נולד בחוכה נתן בו כח הנפש האמת של אמו ועל ידה נולדת נפש הולד בהיותו במעי אמו וכשנולד נכנסת הנפש הואת בקרבו ונקרא' וימר כנודע. **ולכא** שנבאר בחי' הנפש הואת הנקרא' רוחא דשבק בה בעלה כנו'. כי הכי א"ך אפשר שעתה יכנס הנפש שבה צביאה ראשונה והיא מעת שנאללה יס' בה נפש יג' והענין הוא זה דע כי תרין עיטרין שיש בדעת דז"ה שהם מו"ג והם שתי הווי"ת הו"ה דמ"ה דאלפין היא עטרא דחסדים והווי"ה דב"ן דהה"ן היא עיטרא דגבורות, ונודע כי תרין עיטרין אלו הם עיטרא דחסדים לנורך הגדלה ז"ה עלמו שהוא הווי"ה דמ"ה ועטרא דגבורות לנורך הגדלה נוקביה שהיא הווי"ה דב"ן וחלקה נמשכת לה ע"י בעלה כנו' ולכן הו' חסדים מתפשטים בנפוא דזעיר וה' גבורות הם יורדות ביסוד שלו וזו עדיין נוקביה עומדת עמו אצ"ה מן החזה ולמטה והדעת שלה מכיוון כנגד היסוד דזעיר כנודע ויפארת אותם הגבורות עובדות דרך מחילת כלי יסוד דזעיר לתוך וכנסת דרך מחילת כלי הדעת דנוקביה ועי"כ מתפשטים אותם הארות דגבורות בגופה ונגדל פרלופה ע"ד הגדלת פרלוף זעיר ע"י החסדים ואחר שנכנה פרלופה חוזרת פ"ש והם מזדווגים יחד ואז נתון בה ה' הגבורות עלמם שהיו ביסוד שלו וניתנים ביסוד שלה צביאה ראשונה ואלו נשארים שם תמיד והם החיות שלה וכפ"ה אלה חבל מה שנגדל פרלופה בתחלה לא היה אלא ע"י הארחת בלבד אבל עתה הם עלמות הגבורות ממש כנו' ובחי' זו נקרא' רוחא דשבק בה בעלה צביאה א', והנה אלו הגבורות הראשונות נשארות שם תמיד ענין שאור המחמץ את העיסה והוא כי הנה כאשר חוזרים ומזדווגים פעם אחרת אז האי' רוחא מעלה בה את המ"ן לקבל מ"ד ומשניהם נולד כנו' כמו שנבאר:

ולכן

היות שכבר לקחו ז'ו"ן אלו תרין עיטרין כנו' בעת שנאללו צביאה העולם ונודע כי כל בחי' המשכת טיפת הזרע בעת הזווג הוא תרין עיטרין אלו אשר בדעת כנודע כי לכן נקרא' הזווג בלשון ידעיה כמ"ה (בראשית ד' כ"ה) וידע אתם עוד את אשתו להורות כי מן הדעת נמשכת טיפת הזווג אבל עכ"ז אותם תרין עיטרין הראשונים שלקחו כשנאללו היו לנורך תיקון הגדלת פרלופה עלמם כי אף גם הזווג דביאה א' היה לתת בה בחי' נפש וחיות שלה כנו' אבל להוליד בניס לר"ך שיחזרו לקחת עוד מחדש תרין עיטרין כיולא בהם בכל זוג זוג כדמיון האדם שאפע"י שיש בו מוח הדעת לר"ך שתמיד יאכל ועי"כ יתחזק המוח שלו ואז יוכל להמשיך ממוחו טיפת זרעית להוליד בניס ואם לאו יתלבש מוחו וימות וכנודע שאם יזדווג האדם כמה פעמים רלופות זו אחר זו יחלש כח ההזרעה ותהיה טיפת דם חלושה מאד בלתי ראויה להוליד וגם מוחו עלמו יתלבש ואם ירבה יותר על הראוי אפשר שימות מרוב תשמיש כנודע, וכמ"ה הרמב"ם ז"ל ה' דעות יג' והנה גם ז"ן אפע"י שבעת אלילותה נתקן מוח הדעת שלהם שהם תרין עיטרין הראשונים עכ"ז לריכס להתמיד ולקבל כח חדש נוסף כדי שיזדווגו

הגהות וחידושים

(א) עיין בספר הלקוטים שיר השיירים כפ' שמונה כמותם: (ב) בשער הכוונות כענין רחמית פניו דיו ורגליו דף ס"ב ע"ד ורחם ס"ג ע"ב, ועיין לקמן פ' שמונה כמותם (א) מתאך ה' ע"ס: (ג) זוהר פ' בשלת דמ"ד ע"ב: (ד) זוהר וירא ק"ג: (ה) פירי דרבי אליעזר סרק ל"א וזילקוט רמז ק"א: (ו) עיין ע"ה שער ל"ט פ"ט: (ז) ענין דרום זה עיין בע"ה שער ל"ט פ"ג פ"ד ו' וח' ופ' ע"ה: (ח) הל"ט וק': (ט) יבמות דל"ט ע"א: (י) מנהגין דבי ע"ב: (יא) פ"ה בכת שער ל"ט וזהו ד' דרום ה' ובשער ל"ד פ"ב כלל י"ג: (יב) הר' ש"ה הקשה ע"י מ"ש בחגיגה ד"ד שאלו את הן בן זומא בתולה שעיברה מהו לכ"ג ע"ה: (יג) עיין ע"ה שער ל"ט פ"ט מה שהקשה ע"י בגדת השמים ח"ל י"ב ע"ב ל"ע מהיכן נגמר חיות ל"ה ע"ה שאלו נשאת עכ"ל, והראוה יראה שקיפת השמים הוא ממש קושיית רבינו עשה כנ"ל, ות"ס מתוך רבנו דהחיות שיש לה קודם שנשאלת הוא מכה הארת הגבורות החסידים בה וזה היתה החזקה וחל"כ נתן בה ה"ג עתה נפש ממש, ועיין בס' ד"ש בהשאלת שאלת י"ז ועיין בס' אמת ליעקב מערכת ר"ש את י"ג: (יד) פ"ד הלכה י"ג:

הגבורות האלו נכנסות בראש רחל בבחי' הדעת שבה ועל ידיהם היא נבנית פרלופה, ולכן ר"ת רשפי יאש' שלהבת י"ה ראשי פי' כי רשפי יאש' הנקבה ולמוחין שבה ולכן אותיות שלהבת הם של הב"ה פי' ראשי של שבה שהיא רחל הנקרא' בת של או"ה כנודע:

ונבאר

איך השלהבת הנז' יולדה משם י"ה א', והענין הוא כי שם י"ה יש בו ג' מיני מלואים והם יו"ד ה"י יו"ד ה"א וי"ד ה"ה והם בני' אמן כנודע, והנה או"ה הנקרא' י"ה כנודע הנה הם מזדווגים יחד בבחי' ג' מיני מלואים הנז' והם מכינס ומבטלים דא בראש ונמלא כי הכחת יו"ד עם ה"י נעשת יו"ד פעמים ה"י הם בני' ש': יו"ד פעמים ה"א הם בני' ק"ך הרי ח"ן. יו"ד פעמים ה"ה הם בני' ר' הרי הכל בני' כח"ל. להורות כי ג' בחי' אלו נעשים כתר לראש רחל ואז מזדווגת עם ז"ה ביסוד ב' שמות מחוברים יאהדונו" כנודע, והם בני' ז"ה כמנין ג' מלואים של י"ה הנז' צהייתם בלתי הכאה ואם תחבר ל"א עם כתר יהיו בני' אשת"י להורות כי עי"כ נעשה אשתו של זעיר ואם תוסף עוד מספר האותיות שיש במלויים הנז' והם יד מן יו"ד י"ה מן ה"י ה"ה הם בני' כ"ו תחבר כ"ו עם אשת"י יהיו בני' שלהבת, הרי נחב' איך משם י"ה יולא השלהבת הנז'. והנה זאת שלהבת עם כללותה בני' תשל"ח ו"ס (שמות ד' י"ג) פ' שלח נא ביד השלח, גם נחב' ענין השנהבת הואת כדורש ענין קבלת שבת בש' הכוונות ב' וע"ה הטיב: (פ"ב מולמו)

סי' כ"א ותהר ותלך שרה לאברהם בן ועו

הנה בכתוב הזה ראיתי לבאר דרום גדול בענין בחי' אנשים שנשמותיהם נמשכות מן הנקבה, וכמו שמלכו בענין חבקוק הנביא בריש פ' בשלח (ג) וז"ל דהוה אחי מסערא דנוקב' ובג"ד מוחא האקשרה לרגליו וכו'. גם מלינו בענין יחזק שאמרנו בפ' וירא על פ' והנה בן לשרה אשתך ד' דהוה אחי מסערא דנוק' וכו', גם מלינו בענין בנימין דכתיב ביה (בראשית ל"ה ט"ו) והיו בלאת נפשה כי מתה ותלך בן ותקרא שמו בן אוני. והנה מלינו כי לכן מוח חבקוק והמיוה אלישע ויחזק נעקד ופרחה נשמתו ממנו כמ"ס רז"ל (ה) ולר"ך לדעת בחי' אלו מה עניינם. הנה נודע כי ב' בחי' של זוגים נמלאו בזו"ן ה' האחד נקרא בשם זוג עלמו תחתון דיסוד דלילה ביסוד דילה, הב' בבחי' נשיקין הקודמים אל הזווג כנודע וגם הנשיקין נקרא' זוג עליון כמו שיבאר, ואמנם בנימין היה מן הזוג התחתון, ויחזק וחבקוק מן הזוג העליון דנשיקין, ולכן נבאר החלה ענין בנימין מה ענייני ואח"כ נחזור לענין יחזק וחבקוק, ודע כי יש עוד נשמות אחרות ע"ד אלו אלא שאלו הנק' לדיקים הם שרש כללם ר"ל לכל אחת הנשמות הבאים מנ' בחי' אלו כמו שיבאר עניינם איך שלשם הם מסערא דנוקב', ונתחיל בענין בחי' בנימין הבא מזוג תחתון דיסוד ביסוד ובו יתבאר:

דרוש של מ"ן

הזווג נותן הזכר טיפת מ"ד. והנקבה נותנת טיפת מ"ן ומשניהם נולד הוולד ההוא:
גם נודע מ"ש בסבא דמשפטים ח' ענין ההוא רוחא דיהיב בה בעלה צביאה קדמאה, גם נודע מ"ש חז"ל (א) אין האשה מתעברת מביאה א', גם נודע מ"ש חז"ל י' אין האשה כורחת ברית אלא למי ששאהה כלי. וביאור כל המאמרים אלו הוא באופן זה. דע כי ענין כלי המעלה את המ"ן של הנקבה היא הווי"ה דמלווי הה"ן שהיא בני' ב"ן ועי"ה הווי"ה זו אשר בה היא מעלה את המ"ן בעת הזווג כדי להוליד בניס, והנה טעם לזה הוא כי זאת הווי"ה היא בחי' נפש הנקבה ולכן הווי"ה זו היא לעולם במלכות כנודע (יא) או בעולם השעיה הרומזת אל המלכות והווי"ה זו השנימיות והרומניות של הנקבה ונקרא' נפש שלה וכל זמן שאין בה בחי' נפש הנה היא פריפה ואינה יולדת, והנה אין נפש זו נכנסת בה אלא ע"י בעלה כנודע כי כל אורות הנקבה אינה ניתנת בה אלא ע"י בעלה ולכן אינה נכנסת בה עד שזדווג בה בעלה ביאה ראשונה ואז נתון בה

כ"ו ועיין בס' אמת ליעקב מערכת ר"ש את י"ג: (יד) פ"ד הלכה י"ג:

שיזווגו ויולדו בנים. ודע כי אין ז"ל מזדווגים שום זוג כלל עד שבתחלה יזדווגו ארי"א וגם ארי"א אינם מזדווגים עד שבתחלה יזדווגו א"א מיניה וביה כגודע, וכן עד"ו עד רום המעלות עד המאל"ל העליון הנקרא אין סוף, ומאל"א כי בכל זוג תחתון דו"ן לריך שבראשונה יזדווגו הבחינות הראשונות המקבלות מאל"ס כי הא"ס לבדו יכול לחדש בכל יום תמיד אורות חדשים אבל הנאללים כלם אין יכולה וכה בשום אחד מהם לחדש שום אור עד שיקבלוהו תחלה מהאל"ס וממשיכים אותו בכל עם ממדריגה למדריגה בבחי' הזווגים שלהם כנו' ואין כח בשום אחד מהנאללים רק מה שנתן להם לעלמם וללרכם בעת שנאללו אבל לחדש אורות חדשים ולהליד נשמות אין בהם כח עד שיקבלוהו מהאל"ס כנו', ואז ממשיכים השפע ההוא שקבלו מהאל"ס אל הבחינות שלמטה מהם ואח"כ גם הם מזדווגים והם ממשיכים השפע אל אותם שלמטה מהם וכן הדבר הולך ונמשך מזוג אל זוג מן הבחי' הקרובות אל המאל"ל עד ז"ן המקבלים השפע והכח מן או"א"ל שלמעלה מהם שקדמו להזדווג קודם שיזדווג הוא בנוקביה וחזרו להמשיך כח ושפע חדש מלמעלה משורש התרין עיטרין שלהם אשר למעלה למעלה ונראה אולם בסוד מוחין חדשים לז"ן ואז הם מזדווגים ומוולדים בנים ע"י שהוא ממשך טיפת מ"ד מן החסדים הראשונים שנמשכו לו ברעת שלו מחדש וגם נוקבי' נותנת טיפת מ"ן ממה שנמשך לה מחדש בעיטרא דגבורה שבדעת שלה ומצ' טיפות אלו נולד ברחם שלה, וז"ס חכלית מה שלריך האדם [בין ביתוך ק"ש] על אמותיה שייכין כי בק"ש מזדווגים ארי"א להמשיך מוחין חדשים בזו"ן כדי שיוכלו להזדווג גם הם אח"כ בהפלת העמודה בעת נפילת אפי"ס כגודע א) ויולדו בנים שהם נשמות התחתונים, האמנם לריך לכין איך מתחילים להזדווג המדריגות העליונות הקרובות אל המאל"ל ומשם נמשך לשלמטה מהם וכו' עד שנמשך השפע ההוא עד מוחין או"א"ל ואז גם הם מזדווגים בק"ש כנו"ב. ולריך לכין הכוונה זאת הראויה בכל מדריגה ומדריגה כפי מה שלריך לכין בה זו היא כוונת ק"ש על אמותיה שהין למעלה ממנה ובעוונותיו לא זכינו לדעת אותה ובש' הספלות כחכנו קלם כוונה ממה שקבלתי ממורי לזכ"ה ג), ומאל"א כי בכל זוג דו"ן מקדים אליו זוג דאו"א ונראה להם מוחין מחדש ומחדשים להם תרין עיטרין אחרים חדשים ואז מזדווגים גם הם והוא נותן טיפת החסדים מיסוד שבו ליבוד שבה והיא נותנת טיפת הגבורות ומשתי טיפות אלו נולד והאמנם לא יש בה כח להעלות כח מ"ן האלו אלא ע"י הגבורות הראשונות שנתנו לה בביאה א' הנקרא רוחא דדוי בגווה והם עומדות קיימות לעד שם בגופה דנוקב' כל ימי חייה והם מעלין את הגבורות החדשות שכלל זוג שמהם נולד הולד אבל הגבורות החדשות הן נק"א"ס מ"ן ומהם נולד הולד ההוא וכשרלו להזדווג פעם אחרת באים גבורות אחרות חדשות ומהם נולד אחר וכן עד"ו המיד אבל הגבורות הראשונות נשארות שם תמיד קיימות לעד כי אין הולד נעשה אלא מן החסדים והגבורות חדשות עלמם שכלל פעם ופעם ואלו הגבורות הישנות הראשונות מעלים אותם, **עוד** לריך שדע ענין העלה זו מה עניינה ומה תועלתה יש מזה הרוחא שהם הגבורות הראשונות אל הולד הנולד מחו"ג החדשות דע כי כמו שכתב שהגבורות הראשונות נשארות תמיד בנוקב' כי נעש שלה כנו'. גם החסדים הראשונים שנתנו בז"א בעת שנאללו עומדים בו קיימים לעד כי הם חיותו ורוח שלו, והנה כאשר מזדווגים ז"ן מביאה שניה ואילך הנה נמשכו בו חסדים חדשים כנו' ובהיות אלו החסדים החדשים יולאים מן היסוד שלו בסוד מ"ד הם מתלבשים שם תחלה בחלק אחד מן החסדים הראשונים אשר שם ואח"כ יולאות מן היסוד שלו ונתנים ביסוד שלה בסוד מ"ד ואז גם הגבורות החדשות שבה שהם הנקרא מ"ן מתלבשות תחלה בחלק אחד מן הגבורות ראשונות אשר בה ואז יש בהם כח לעלות כגודע טיפת מ"ד אחר אשר נתלבשו בלבוש הגנו, וז"ס ענין ההוא רוחא המעלה מ"ן מה עניינו ומה ענין העלאתו אותם ואח"כ בהמשך חדשי העיבור נולד הולד עלמו שהיא הנשמה עלמה מן החסדים והגבורות ההם שהם עלמם בחי' הנשמה וממה שלקחו מהחו"ג הראשונות בעת הזוג כנו' נעשה להם ב' מלבושים אל הנשמה הזו הכלולה

מחו"ג החדשות מלבוש אחד מאביו שהוא זעיר ומלבוש אחד מאמו שהיא נוקבי' וז"ס מ"ש כסבא דמשפטים ד) על פ' (שמות כ"א ח') בצנדרו בה ועל פסוק (שם) שארה כסותה ועונתה לא יגרע ושם נאמר כי הלבוש ההוא נקרא אלוי"ה כי הנה החסדים הראשונים נקרא אל"ל ומשם נעשה לבוש מלך אביו אל הנשמה שהיא חסדים החדשים. **גם** בזה תבין מ"ש חז"ל ה) אור שנברא ביום הא' גנוו ללדיקים וכו' כי האור דיום א' הם חסדים חדשים ועשה להם לבוש מן החסדים הראשונים אשר ביסוד שבו הנקרא לריך ונגנו ונתלבש בו ערם שילא מן היסוד שבו כנו', וביה י' טימא גדו' איך מן החו"ג הראשונות שהם עלמות רוח ונפש ז"ן יעשה מהם מלבוש אל הנשמה הנבראת מן החו"ג החדשות ו) **אבל** זה יוצן בסוד מה שנת' אלליו בפ' (תהלים מ"ב ע') יומם יורה ה' חסדו כי כל האורות אשר למטה מאור החסד הראשון הם מתלבשים בו כדי שישמרם מן הקליפות לפי שהוא גבוה מאד ואין הקליפות יכולות להתאחז בו, וז"ס פ' (שם פ"ב) אמרתי עולם חסד יבנה גם הוא ע"ד מש"ה (דברים ל"ב י"א) כנשר יעיר קנו על גזוליו ירחף יפרוש כנפיו יקחנה והוא מלבש את הבנים ששמרם מן החטוים וכמו שנתב' אלליו בפ' יתרו במלות כבוד אב ואם שנעשו בה הבנים לסיבת הלבוש הזה שנשמתם שהלבישו אבותיהם וזכור ענייני לבוש הנשמה מה עניינם **וחל** הטענה לומר כי כל החסדים הראשונים או כל הגבורות הראשונות נעשים מלבוש אל הנשמה ההיא, אבל הענין הוא כי כל הבנים או הבנות שילדת הנקבה כלם הם לוקחות חלק אחד קטן מאותם החו"ג הראשונות וכשנשלם כחם ואין להם מה ליתן עוד לזולתם רק החיות הדרך לעלמם לבד או אין האשה יולדת ונפקס ממנה ארץ כנשים כגודע ז) כי מן הכלים והלבושים של הגבורות הראשונות שבאשה נמשך הדם של אורח הנשים כמבואר אלליו באורך דברוש ליל פסח ויציאת מצרים וע"ס ח) בסוד ה' דמים עהורים וה' דמים עמאים ואותם דמים שהם לבושי הגבורות נעשים שאור לזייר לורת הולד שהוא מן החדשות כשכלה השאור ואין בו כח להחמין זולתו אין עישה חדשה להתחמין ולא נשאר בה רק כח והרוממות שלריכים לעלמם ואם גם זאת היה יולא ממנה היתה מהה כמ"ש לקמן על בלאת נשמה כי מבחי' השארית הזה נעשה בנימין :

הגבורות וחירושים
 א) עין ע"ה שער ל"ט פ"י ושם לא כתב זוג ז"ן נפילת אפי"ס אלא בעמודה בברכת שום שלום: ב) שער הכוונות דרום ו' דק"ש ע"ה שער ל"ט פ"י: ג) בע"ה שער ל"ט פ"י ושם כתב ואנו בעוונותינו לא נמסר לנו השלום ענין זה אלליו ע"ה: ד) דף ל"ז ע"ב: ה) חגיגה ד"ג: ו) עין ע"ה שער מ"ן ומ"ד פ"ח, וז"ע דבשער ל"ט ע"ה בהגה"ה ד"ה אך ל"ט שם הקצה להיפך ע"ה וז"ע: ז) בע"ה שער מ"ן ומ"ד בדרוש ח' הקצה שם בהגה"ה הש"ס חז"ל ל"ב ל"ט מהיכן נמשך אורה לכתולה ע"כ ועיין שם בהגה"ה מ"ג שם לתרין ולפי מ"ג לעיל דף ע' ע"ב בהגה"ה אות י"ג, י"ל גם כאלו דמהארת הגבורות שיקבלה קודם בביאתה באחורה נמשך האורח לה: ח) שער הכוונות דרום א' מדרושי הפסח ובשער המלות פ' תוריע: ט) שהם (והו"ה: י) תיבת אחד מיותר וז"ס וכ"כ כתב מזוג אחר של או"א:

המאמר הוא כי לאה להיוחזה למעלה נמלא כי כל בניו שילדת היא למעלה בעולם האל"י אבל רחל היא תחתונה למטה וממנה ואילך נקרא' עולם הבי"ע אשר שם הקליפות הנקרא' מוח מזוייס שם ונ' עולמות אלו נקרא' עולם הפרוד כמ"ה (בראשית ב' י') ומשם יפרד ונקרא' עלמא דמוחא ונמלא כי בבניס שיאי יולדת הם למטה בעולם הבריאה והפרוד ולכן קראהו אמו לבנימין בן אוני אבל אביו קראהו בן ימין לרמוז כי אעפ"י דנפיק בעולם הבריאה עכ"ז מן האל"י הנקרא' ימין הוא, ופעם זה נבארהו פה דרך קלרה דע כי אימא עילאה יש בה הוי"ה אחת הכוללת כל י"ם שבה ואמנס ה' אחרונה שבה שהיא המלכות שבה נלטיירה לשתי אותיות ד"ו כזה ה' כנודע וחלו הם בחי' ב' בנייה וז"ל שילדה בעולם האל"י ובאותה אחרונה הואה יש שם הוי"ה אחת דמלוי הוי"ה שהיא בגי' דב"ן כי שם היא בחי' מ"ן שלה, וכבר נבא' לעיל י' כי הוי"ה זו דב"ן היא כוללה ב' הוי"ה שהם בגי' ב"ן בפסוקה ובמלואה כנגד ז"ן אשר שם כי הם בנייה והם הם ל"ו שאלות ה' אחרונה שבה כנז' ולהיות כי ז"א לוקח שתיים לכן הוא נקרא' ב"ן ועיקר שם ב"ן אינו אלא בז"א לסיבה זו, והנהגס בלוקב' דזעיר יש הוי"ה אחרת כוללת י"ם שבה וה' תתאה שבה מלטיירת בליור ד"ו כנז' ושם נתון שם ב"ן דמלוי הוי"ה שלה ובב"ן זה כלולים ב' הוי"ה אחרות והם ב' זכר ונקבה והם ז"ן שבעולם הבריאה והם נקראים מטטרון שבעולם הבריאה הכולל זכר ונקבה אשר שם שם ז"ן אשר שם ולכן יש בו ששה אותיות כנגד ו"ק דזעיר דבריאה גם נקרא' בנימין כי בנימין הוא בחי' מטטרו"ן עלמו הגז' הכולל ז"ן דבריאה כנז"ל כי הנקבה נכללת בו והוא לוקח ב' הוי"ה שלו ושלח ולכן שפירו דבנימין הוא כעין שפירו דרחל אימיה כנז' בזהרר (יא) על פ' (שם מ"ג כ"ט) וירא יוסף אחס את בנימין אחיו בן אמו ועד"ז הוא ג"כ בנוקב' דמטטרו"ן דבריאה שהיא דוגמת רחל שבא"י כי יש בה הוי"ה אחת ובה' אחרונה שבה יש הוי"ה אחת דב"ן דהוי"ה כולל זכר ונקבה *) והיא הנקרא' סנדלפון הוא ונוקב' אלא ששפיק שם ב"ן הוא בזכר לטעם הנז"ל כי הוא לוקח בתחלה ב' הוי"ה ועד"ז הוא בכל הוי"ה שכלל הנקבות שכלל אבי"ע והדברים מצוררים, והנה ענין היות מטטרו"ן דבריאה כבר ביארנוהו במקום אחר (י) וענין בנימין שהוא מטטרו"ן דבריאה ועכ"ז הוא מכלל

השכטים כבר נבא' פעם לזה בדברי הושר (יג) ואין כאן מקום ביאורו והרי נבא' ענין בנימין איך הוא מסטרא דרוחא דנוקב' מחלקה עלמה הנקרא' נפשה ולכן לא מח' (ד) משא"כ בילחק וחבוקק כמו שיבא':

ועתה נבאר ענין ילחק וחבוקק הבאים מן הנשיקין דע כי קודם שידווגו ז"ן וזוג תחתון דיסוד דיסוד מקדים להם ענין הנשיקין כנודע וגם הם בחי' זוג והוא יושר פנימי ועליון כי הוא זוג ג"ר דזעיר פס ג"ר דנוקב', ועוד יש שני אחר ביניהם כי זוג התחתון הוא גופני ויולא ממנו טיפת זרע גופניית דכורא וכן ממנה טיפת זרע נופניית נוקב' אבל זה דנשיקין הוא רוחני רוחא ברוחא כמו שיבא', ואמנס בזוג התחתון הגופני יש בו ב' בחי' והוא כי רוב הנשמות הבאות מווגו התחתון ההוא הם בחי' טיפות נמשכות מן החו"צ המתפשטים בוי"ק דגופא דזעיר או דנוקב' ואינס נמשכות ממוח הדעת עלמו דבריאה דו"ן יש בחי' ב' והם הנשמות שהם מבחי' טיפות זרע הנמשכות ממוח הדעת עלמו אשר בראש אבל בחי' נשמות אלו הם מועטין ואינס אלא אותם הנשמות הכלולות בעשר טיפין שגורקו מבין עשר לפורניו של יוסף שהם עשרה הרוני מלכות ושאר הנשמות הכלולות בהם כי להיוחס מן האות הזכר המחפורר מאליו נמשכת הטיפה ההיא ממוח הדעת עלמו, וכבר נבא' זה בדרוש עשרה הרוני מלכות (סו) ואמנס נמלא כי עיקר זוג זה התחתון הוא מן הז"ת אבל זוג

הנשיקין

הגהות וחידושים

(א) שער המלות הגדפס מחדש דף כ"ז ע"א: (ב) עיין בזהרר תרומה דקמ"ח סע"ב ועיין כס' נהר שלום בשאלות לחכמי המערב שאלה ל"ג: (ג) ז"ל כי המ"ן והמ"ד כ"כ בכ"י אשר לפני ופשוט והר' שמן ששן דחק בזה ע"ש: (ד) כתובות דק"ג ע"א ועיין שער המלות פ' יתרו דע"ו: (ה) נכרות ד"ס ע"א: (ו) עיין פ"ח שער מ"ד פ"ד: (ז) דקני"ה ע"ב: (ח) כס' אחת ליעקב מערכת למ"ד אות ס"ה הקשה על זה והיא לאה מתחלת מן הדעת ד"ל כמ"כ כמ"ה שער לאה ורחל פ"ג ונשאר עומק דלגס פ"ד וכ"כ מפורש בעשר יעקב ואלה פ"ד ח"ל אבל למעלה מדעת ד"ה אין עלייה והגדלה ללאה כלל ע"ש, מה שמתקן על זה: (ט) הקשה כס' שהה האזן הלא נס רחל מוספת בוי"ה ד' מות כנודע ולמה לא היה לרחל ד' בניס: (י) לעיל ד"ה ונחזור לבאר: (יא) בזהרר פ' מקן דר"ב ע"ב: (יב) עיין שער מ"ג: (יג) כזהרר וילא דקני"ה רע"ב: (יד) שם דקני"ה רע"ב וז"ל ובעלמא תתאה יהיו חדיר לעלם ע"ש, ועיין שבת דל"ה פ"ב ארבעה מחו בעטיו של כהן בנימין וכו': (טו) עיין שער הגנוליס הקדמה כ"ו דל"ו כ"ו, פ"ח שער ל"ט פ"ח ולקמן יחוקאל סי' כ':

ההוי"ה זכר ונקבה לכשחובל להוליד גם היא זכרים ונקבות ונקראה הוי"ה דב"ן, ודע כי הנה מש"ל כי בכל זוג דו"ן ממשכים מוחין חדשים מלמעלה מן הא"ס דרך המדריגות והוא לוקח שפע מ"ד והיא מ"ן, דע כי זה הוא בענין הנשמות החדשות הבאות מלמעלה בזוג ליל שבת ויו"ט אבל בזוגים של ימי החול אחר חרבן הבית כבר ביארנו במלות שביעית פ' בהר סיני א) כי כל המ"ן של אז הם מהבירורין המתבררים מן המלכים שנפלו בקליפות ומהם נעשים הנשמות ההם שבאלו הזוגים והוא בסוד (תהלים ל"ו י"א) אור זרוע לד"ק הגז' כפי תרומה (ב) בענין זרייה דרב ספרא וזכור הקדמה זאת:

והנה אחר שביארנו ענין ההוא רוחא דשכב בה בעלה בביאה קדמאה וענין המ"ן מה עניינס כי המ"ן ודכורין (ג) הם החו"ג החדשות שהם הנשמה עלמה אבל מההוא רוחא דשכב בה בעלה נעשה לבזים לכל הנשמות הנולדות בה מאז ואילך חמיד ולכן נבאר ענין בני לאה ורחל שהם השכטים דע כי ההוא רוחא דשכב יעקב בלאה בביאה ראשונה היה בו כח חלק לבזים לז' בניס מלבד הכח שהיה בו לזורך עלמה הנקרא' נפשה כנז"ל וראובן הוא הבכור ולקח עיקריות כל ההוא רוחא דלאה שהיא הוי"ה דב"ן כנז"ל כי הבן הבכור לוקח העיקר והתמלית נשאר לנולדים אחריו כמבואר אללנו בפ' (שמות כ' י"ב) כבר אח אביך וגו' בש' המלות בענין מ"ש חז"ל (ד) ואת לרבות אחיך הגדול וז"ם ראובן אותיות רא"ו ב"ן כלו' ראו כי זה הוא מי שלקח עיקריות שם ב"ן דהוי"ה דשכב בי בעלי בביאה קדמאה משא"כ בשאר השכטים אעפ"י שגם הם בניס ולא בנות ואח"כ נאבד ממנו הלבוש ההוא ולקחו יוסף בכורה של רחל כמ"ה בדברי הימים (ד"ה א' ה' א') ובחללו יעושי אביו בתנה בכורתו ליוסף וגו' ואבד ראובן חלק הבכורה והמלכות שהיתה לראיה לו להיות בכור כמו שחרגס המתרגס הם' (בראשית מט"ג) יתר שאת יותר עז אבל ההוא רוחא דשכב בה יעקב ברחל בביאה א' לא היה בו כח רק לחלק לבוש בן אחד בלבד והוא יוסף ולכן הבן השביעי שהיה כתיב ללאה מן לאה כנז' לחז"ל (ה) בפ' (שם ל' כ"א) ואחר ילדה בת וגו' שנחללה על אחותה ילא מן רחל והוא בנימין ואמנס כיון שלא היה כח ברוחא דרחל רק לבן אחד שהוא יוסף ולא נשאר עוד כח בביאה רוחא רק מה שר"ך לחיות עלמה הנקרא' נפשה ולכן בביאה מעוברת ממנו היתה בחיים כי נפשה בקרבה וכשנולד בנימין לקח הנפשה ההוא שבה לעלמו ולא נשאר בה נפש כלל ואז מתה בעת לדהוה וז"ה (שם ל"ה י"ח) ויהי בלאה נפשה כי מתה ותאמר לה המילדה אל הירא כי גם זה לך בן ר"ל כי נפשה ילדה ונכללה בב"ן ההוא שהוא שלה כי נפשה נעלה וז"ה כי גם זה לך ב"ן ולפי שהנפש הזאת היא הוי"ה דב"ן דהוי"ה לכן נרמו מילה בן בר"ת של בלאה נפשה ולכן נקרא' בנימין בן ימין כי כמו שראובן נקרא' ראו בן על שלקח בחי' ההוא רוחא הנקרא' בן כך נרמו ב"ן בשם בנימין לטעם זה אלא שיש שני ביניהם כי ראובן לקח עיקריותו של ב"ן דלאה מראשיתו אבל בנימין לקח סופו של ב"ן של רחל שהוא חלק נפשה של עלמה כנז"ל, ודע כי נבא' אללנו בשער שמוה של הספ"ר (ו) כי הדעת שבמלכות נקרא' ב"ן שהיא הוי"ה דהוי"ה והנה אין דעת זה נמשך לה אלא ע"י ז"א הנותנו לה בביאה א' כנז' שם וע"ש, והנה בעודו ב"ן זה בז"א קודם שנתנו אליה היה נקרא' יוסף כמבואר אללנו כי נקרא' יוסף על שם הגבורות אשר ביסוד דזעיר ואח"כ שנתנו אליה בביאה א' אז בביאותו בה ביסוד שבה נקרא' בנימין וז"ם מ"ש בזהרר פ' וילא (ז) בענין יוסף ובנימין דא עי"ל ודא נפיק וכמו שיבאר עוד לקמן:

ונבאר עתה טעם למה היה כח ברוחא דלאה להוליד שבעה זנים ובכוחא דרחל להוליד בן אחד בלבד, דע כי לאה תופסת ב' ישראל העליון שבעה ממות שהם כחב"ד חג"ת (ח) כי הלא היא כנגד אימא עילאה אס שבעה בניס אבל רחל היא מלכות אחרונה ואין בה רק בחי' היסוד הנקרא' לדיק דעי"ל ונפיק בה ויוסף הוא ברזא כד עי"ל ובנימין הוא ברזא כד נפיק כנז"ל (ט) וביאור זה

הגהות וחידושים

תשובה קו' זו כבר הק' הרב ז"ל בעלזא בש' הפסוקים: פ' וירא פ' וחסד ותלד שרשוכו' דרוחא דריב' זה בעלה בביאה א' הוא בחי' ב'ן. וכו' פלימוי' וחיות של הנוק' ונק' נפש שלה וה"ח והיך אפשר שעה יבנס. הנפש שבה בביאה א' והרי מעט שנאללס יפ' זה נפש אבל הענין דע כי ה"ג נכנסים ביסוד דז"א ונוחן לה לנוק' העומדת מלך חמוד הארת ה"ג ונגדלת פרטופ' ואחר שבנה פרטופ' חוזרת לפניו ומזדווגים יחד ונוחן לה ה"ג ע"מ בביאה א' והלו נשארית בה תמיד והס' החיות שלה ונפש שלה וכו' יע"ש נמלא דחיות שהיה לה ממח"י קודם ביה א' היחס מהארת ה"ג והא' נאמר דכל קו' הוא על בני אדם השוכנים בארץ כלו דמכיבן נמשך לה החיות שלה עד שלא תנשא גם זה יסורן דכיון דכחבנו דחיות. שיש לה קודם ביהא הוא מכה הארת ה"ג בעולם הזה השפל דלא מלינו פעולה זו דאב"א ונסירפ' כי אם בלדס הראשון וזה היה בג"ע וה"כ נחלל דאף דבאים דכר והנוק' נפרדים בע"ה' ודאי שנעולם הנשמות הם היו דבוקי' יחד אב"א ונחן לה הארת ה"ג כדי לננותה ונכריס ובלים בע"ה' נפרדים וזכו החיות שיש לה קודם שנשא.

שאלה צ"ן שאלתי עמ"ש הרב מו' אבי אבא זלוק"ל בהקדמות חרות (כ"ס דע"ו ע"ג) וז"ל בקיטור ויזר נאד' שלא יעבור חיות וכו' יאן כי אם יעבור חיות וכו' יאן אז הוא עשים טעמא דמוחא ומחדבק ומתקשר ברזא דמוחא ובלית עליה רוחא דסערא משאבא וכו' כי כשם שעות הראשונות נק' שהין נשמין כמבואר בדברי הרב ז"ל וסיפן בלוחן כשם שעות הראשונות הן מעט הן הרבה נק' שהין נשמין חסר חד ולא עשים טעמא דמוחא וכו' מי כנ' בזוכר ויגש ואפילו יאן אחר חלות אחר שיאמר בכרכות ותקון חיות אין כך כלום ולה שליט עליה עוד רוח משאבא ולא עשים עוד טעמא דמוחא. כי סכנת החתימה והשליטה של הקל"י הוא על מי שהיה יאן מקודם חלות ועבר עליו החות ולא תעורר אז שולטים עליו הקל"י וכו' יע"ש.

דברה מדבריו אלו משמע דבין ביטן קודם חלות ולא עבר עליו חלות ובין ביטן אחר חלות חד דינא כוי דחי הקרי' ולא שליט עליה רוחא משאבא וא"כ יוצא לנו דלא בעי נעילה אלא למי שיטן קודם חלות ועבר עליו חלות דאז שליט עליה רוחא משאבא ומזה נחפשט המנהג למי שהוא נעור עתה' הלילה ויבן אחר חלות דלין מקפידין לא על נע"י ואפי' אם נועלס אין מזרכין ואין מקפידין על הליכת ד' חמות בלא נעילה ידים.

וקשה דה"כ בואו ונאמר למי שיטן מחחי' ולא עבר עליו חלות דלא לבני לא נע"י ולא ברבס יאן דחי אקרי וא"כ למס כחב הרב ז"ל בשכ"כ פ"א מדרו' חיות דהקס מן המטה בהלכות לילה ירחץ פי"ו ויסוד ברכותיו על סדר כ"ס יע"ש וקנא לא שריא עליה רוח משאבא ומכא זה ל"ל דבת ביטן קודם חלות ולא עבר עליו חלות ובין ביטן אחר חלות. לריך נע"י וברבס ושריית רוח משאבא על ידיו ומ"ש דלא שריית רוח משאבא ר"ל על גופו כמי שיטן מחחי' הלילה ועבר עליו חלות וכן משמע מדיוקא דכחב הרב ז"ל בחחי' ברכות השחר דחייב אדם לומר כל ברכות השחר ואפי' שכל נחתייב בהס ואפי' אם אדם לא יאן כלל בלילה לריך לברכן דגל מנכגו של עולם נתקנו יע"ש ומדכ"ת אפי' לא יאן לאו בלילה משמע הא' אם יאן אפילו אחר חלות בעי נע"י ברבס וכמו כן בבי' הרב מוסר"ח א"ל ז"ל בס' ברכי"א ח"ח סי' דס"ה"ל דכביא משם מוסר"ח ככסן תלמיד הרחי"ו ז"ל ומשם הרב מוסר"ח מאוסערה משם האריז"ל וברמ"ז ז"ל דאם היה נעו כל הלילה אין רור שורה על ידיו וכן אם השכים קודם ע"ה ונעל ידיו ויהיה ער עד הצוקר אין רוח רעש שורה על ידיו הרי מבואר דאם יאן בין קודם חלות בין אחר

האלהים הוא עלמנו שם בין אגרי הוא סוד כו"מ ויש בהם רפ"ה שסם פסמ"ב לסיכס כנז' כשכו"ק נעשו י"ם גמורות דחי'ו' מתחילין מהממה ולא מן הכחור כו' יע"ש בלורך גם נודע מ"ש לפיל דאלו כ"כ ס' ה"ך ובמ"ש אחי שפיר דלא נחננו כי אם בהממה כש"י עולמות שרס ה"ך שהוא חלק. ה"ך חילו דז"א.

ובזה אפשר לומר דמ"ש בדרוש ר"ס וז"ל וכנס גם ב"ה ים ל"ב נחי' כו' יע"ש ק' דכר כחב לפיל מזס דאלו בליב כס כש"י עלמן וכבר כחב דחרי"ך אורות ים בכחר ונחלקים הליין לעלמו וחליין לאו"א והא' ש"י בכחר וט"י בלוא"א והא' כן מסיבן בלום אלו כש"י לז"א.

וגם לכנין מס שפקיניו לפיל' בשאלה 5' דכאן כחב דש"י אורות כס לאו"א ביהד קנ"ה להממה וקנ"ה לבינה ובש' כפסוקים בחב דחרי"ך אורות ים בכחר ונחלקים ש"י לבלבא וט"י לאימא.

ונלע"ד האפשר לומר אם יראה בעיני ס' דאלו החרי"ך אורות שיש בכחר דכחב הרב ז"ל ככונה היא בכח"ר דכל אחד דכיונו דכבר כחבנו לפיל דכחריס דז"ת דב"ן כס ב"ת דש"י ונודע דז"ת דש"י נעלבו בלוא"א נמלא דכח דז"א דחלק כב"ן כס בלוא"א וזכס בכחר ים חרי"ך אורות ונחלקים הליין נשאר לעלמו וחליין לז"א ואלו כס כש"י אורות שיש בהממה דז"א דחליין נשאר שלו וחליין נשאר בהממה וזכו מ"ש בדרוש ר"ס דגס ב"ה ים ל"ב נחי' שסס כש"י והש"י שבלוא"א הוא כדמיון זה נודע דגיר דחממה דב"ן וד' ראשונות דבינה דב"ן לקחם ע"י ומכשאר נעשו אור"א כמ"ש במקומו וא"כ נמלא דים למעלה בע"י כ' כחריס דלוא"א דחלק כב"ן ובכל אחד ים חרי"ך ונחלקים חליין לעלמן וחליין לאו"א וא"כ נמלא דים בלוא"א ש"י בלבא וט"י בלוי' דכוא מחחי' הכחרי' שלכס וזכו מ"ש בש' כפסוקי' ומ"ש כאן דכש"י כס בין אור"א ביהד ככל א' וככונה הוא דאלו כספ"י שסס בע"י ככל הוא פרטו' א' ואין בו פירוד והכל נחשב לאחד וא"כ אף שיש ב' כחריס דחוי"ב ככל נחשב לאחד ולכן כחב דלא ים בו כי אם חרי"ך א' ומחליית' כס כש"י ונחלקים בלוא"א קנ"ה וקנ"ה אבל לעולם כס ש"י וש"י וכן הוא מדוייק בלשון הרב ז"ל בש' כפסוקים דכחב חרי"ך אורות ים בכח"ר ונחלקים ש"י בלבא וט"י בלוי' דכח"ר לקח חרי"ך א' לבד יאן ששס כס בחיבור אחד וככל נחשב לחרי"ך א' אך בלוא"א שכבר נחלקו לב' פרטו' לקח ש"י וש"י כאן בשכ"כ לקח ש"י בלוא"א בערך שנקט ש"י בכחר אבל האמת הוא דהס ש"י וט"י.

שאלה צ"ה כחב כרו"ל בש' כפסוקים פ' לך לך וז"ל לך לך מאררך שהיה ספ"י הנלח ובסיוס כקו ושס הוא קרוב אל המלכות הנק' חרי"ך ע"כ מ"מ קשה דבאררך חינו רמוז הנלח.

תשובה אפשר לומר כמ"ס הרב ז"ל בש' מאמרי רשב"י ז"ל דיי"ד ע"ה במא' עאלת חות ע' וז"ל דחרי"ך מלשון רעוא שהוא רצון ע"ש ונודע דרצון הוא המלח ומלח ונלח כלל חד בלחמן רלופין וא"כ נמלא דמ"ש מאררך הוא נלח א"ש דשס רמוז הנלח.

שאלה צ"ו כס' כרו"ל בע"ה שט"ל ש' מ"ן ומ"ד פ"ח דרוחא דשדי בנוס בעלה בביאה א' הוא שס ב"ן וביא נפש שלה וחיות שלה ואינה מחעברת מביאה ז' דביאה זו היא לבעלימה כרי שחכא ראויה להוליד וככנים לבלים מזיוונים אחרים כ"א נועל חלק א' מהכוא רוחא כסוד מלכות וכאשר נעלם הכוא רוחא ואין כס עוד ליהן כי לא שאר בו רק חלק חיות של האבה עלמה שהיא נפש אלוהי לא אינה יולדת ע"כ יע"ש.

וכתב כדמ"ז ז"ל בהנחותיו א"כ ל"פ מהיבן נמחך חיות ללשה עד שלא תנשא ע"כ.

פיי על הזוהר ח"ב פקורי רמ"ב ע"ב ורמ"ו ע"א

וכלהו

הוּו מזה לחסבנא וכלהו חסבנא
לאחרייכו לכתיב מתח ארניס
למאת הכתר כתר לארן פי"ט רבינו ו"ל בשער
מלופי ו"ן פי"ו סבה לחסבנא סלש פרופים זה בחוף
זה אז הוא חסלום הגדול כל ספי כלולה מאתה
יע"ט ואז הם ספי כל הרח כלולה מעשר זה
מתה זהם המתה חר"ס

דרמ"ו ע"א

לכד רעוחא דהיכלא שביעיה
לאחרדנקה בזהווי דנביא
ונביק ההוא רעוחא לסלקא מתחא לעילא ענדא
צמתיין צרעוחא לילה וחיון נוקבי וכל רעוחא
דהווי נהר נחלא ותחלבתיא תעילא לתחא ענדא
נמתיין דכורין רעוחא דלעילא ענדא דכורין רעוחא
דלחא ענדא ענדא נוקבין כו"י פי"ו סוד גרוד צינר הכינא
כחא מקנחו כחוב בדברי רבינו צ"ב בשער הכינא פי"ב
ו"ל ועל"ז יט ב"א נ"א חר"ס סלוא מה שבינר מהו
מלכ"ס לעצמו ונקרא נכס"ל והוא אז כלל סאריא
ז'מלכ"ס סלוא הודרו וע"י תחברין ונקרא מ"ד וגם
הוא נוקחלק מההוא רוחא דביה לכל הרוחות ואמ"ס
צרוי המלכ"ס סלוא הם עם"מ זכרי"ס לא סלוא כולם
צחי"ס ב"ן הכולל ומצאו כולם צחי"ס ב"ן אן גבורות
ב"ן זכרי"ס ונקראו חסדי"ס אלא סלוא כולם ס"ב צ"ב
הכולל ואלו גבורות ב"ן נקבות ונקרא גבורות וכל אן
נחקנו פי"י עיפת חסדי"ס והגבורות מש"ס מ"א
החדש ואלו יורדין מלמעלה מהמוח ד"ן ע"ד
יסודותיהם והא"ו סל ב"ן הם עולות לקבלם וכל
דבמי"א או מתמרות בנקבה ומצטייר בסוד ד"ן כל
אימ"ה ונ"ן עכ"ל

ואנרי

עני אמר דנבי רבי ז"ל ומלחן חז"ן
מ"ס רבי ז"ל במקומות אחרים פקודי
הגם ס"ב ב"ן שנמלכ"ס שנטארו להחברר צ"ב ד"ו
אזכר עד ביאת משיח ב"א הנ"ה הוא כולל עמ"ס
ולשעולים הצוררים ממנו סלש חלקים ממנו סלש
עם"מ הם צחי"ס ז"א שנמלכ"ס ועול"ס צ"א דאזי
וחלק רביעי ב"ן דב"ן היא צחי"ס מל"ס שנמלכ"ס וצ"א דאזי
ממנו עול"ס צ"א נוק' ד"א דאזי ועיף מ"ס רבי
ז"ל בשער חר"פ"א ובשער רפ"ח פי"ב וס"ס הם מ"ן
ד"א ומ"ד מל"ס הרי אן מ"ן מתחא לעילא ומה"כ ד"ו
סיחחקנו יורד ס"ס מ"ה החל"ס מלעילא וגם ס"ס מ"ה
החדש הזה כולל מ"ה וב"ן וזהו ח"ס סלוא יור"ס
חלקו אביו ואמו ברא יריח ולא בראח נוק' חלקו
וחלק אשמו מש"ס מ"ה החל"ס הזה היורד מלמעלה
וכס"ה"א בסוד א"ב עמו נוחן לה האר"ס אצבורות
מש"ס מ"ה החל"ס ולא הגבורות מש"ס אן האר"ס צ"ב
וע"י כנבונה כל ערצוק האחר סלוא כח"ס רבי ז"ל
בשער מלומ"ן פי"ו ופי"ב ובשער דרוסי הכל"ס ד"ו
טני אר"ס ובשער מוחין ד"א פי"ט ואח"כ חז"ן
פי"ב ובביאה ראשונה נוח"ס פי"ב דמ"ה סלוא ענדא
והס סוד ההוא דסדי בגו"ס והרי יט זה גבור ד"ן
שע"ו זה בסוד מ"ן ומצוררי המלכ"ס והוא ב"ן ד"ן
ויט זה ב"ן דמ"ה זה סלקתה צחי"ס ראשונה ומה"כ
לשחוד חז"ן ו"ן ביאה סניה זוג דהולדה כדי להוליד
נמח"ס היא מעלת החילה ע"ן סלוא סחי בנים סלוא
ב"ן דב"ן ומסוד הצוררים וב"ן דמ"ה סלקתה צחי"ס אן
והזכר ז"א נוחן בה סוד מ"ד סחי נחית"ה דצ"ו
המלכ"ס שע"ו בן והוא מ"ה דב"ן ומ"ה דמ"ה החל"ס
סנא אליו מלמעלה והרי כלל ה"ד צחי"ס ס"ב ד"ן
וב"ן דמ"ה סהעלמה המל"ס מ"ן ומ"ה דב"ן ומ"ה דמ"ה
סנח"ו ו"א בל"ד כולם נשאר"ס ב"סוד הנוקב"א היא
חל"ס נוק' ד"ו מ"ן ומצטייר"ס ונזכר"ס ס"ס סחי נמח"ס
לכ"ן

שהוא חכמה ד"א וקנהאר עד ה' איהי רחא דיו"ד
בנין דהכא דא איהי חכמה ועירא דאקרי חכמא
סלמה כלומר מכל אוחיותיהם משני שמוח קדושים
לא הוי"ה ואל"ס אן בהם אוחיות שווח אל"ס בני"ד
יען גסם היא נקראת חכמה ועירא חכמא סלמה
וסטעא כחכמו בעניו חינו נמ"א הילכך נעלה יו"ד
בשמה וההפרס ציניהם בני ז"א יו"ד נקחילה חנלה
יו"ד בסוף ומוכן

דלא

אחקס מסכן אל"ס מרוא לעלמא
עלמה דאיהו סחיס וגניו על ידה דרוא
דמשה בנין לאחקנא בדה"ס פי"ו נודע מכל דה"ס
הנסירה דר"ה"ס ולכל צל"ס סאין גדלות הנוק' אן
פי"י נה"י ומחין דאימא שמחלקין ומ"א ונכנסין
זה בסוד ויבנה אלהים את העל"ס וע"י נה"י דאימא
למחלבים בה נכסדים אחריים ד"א וניחנים איה
ז"א דלא אחקס חסכן שהיא המלכות אלא מרוא
לעלמא עלמה דהיא אימא דאיהו סחיס סאין לנו
הסגה זה כנודע סלמע"ס זה נקראת מ"י וחיון משיב
וגניו נה"י דאימא או בחוף ז"א או בחוף מל"ס ע"י
לרוא דמשה סהוא נח"י ז"א שאחר"ס סלוא ממ"ס
ניחנים איה בנין לאחקנא בדה"ס

ודע

שמרע"ה ע"י הקמת האשכנ חיקן כל
פרצו דאחור סל"ה אכל נסירה כוללת
צ"ו"ן הגדולים לא נעשה במדבר כל ימות הה"ל עד
שבא דוד מלך ישראל ע"י שירות ותשבחות והוללות
לסוה במצות חיקן את המל' זגר"ס נסירה כוללת
צ"ו"ן הגדולים לכתיב ויע"ל דוד ס"ס ועדיין לא
כוחורו פנים צפנים עד שבא סלמה ונדה הבית
והחזיר פנים צפנים ובמפתח זה חזין מה סלמ"ו
כוהר הקדוש פרטת חרותה דקמ"ה ולקמן דרמ"ב

דרמ"ב ע"ב

שירותא דשאר"י משה לאחקנא
בהאי אחר דאיהו סטר' דקדו'
אוקיס קימא לנקודה דקימא צלמעלחא דה"ס
סארן וסקוע באחר"ס ולא אחזי ולא נהיר כלל פי"י
עיין מ"ס רבינו ז"ל בשער חיקון הנוק' פי"ב טעם
ס"ל סבך למ"ס המל' נוק' ד"א ולעולם היא יונת
ומדובקת בקו אמצעי דח"י סלוא ועוד ס"ס פי"ג ובס'
שירח פי"א סלחב רבינו ז"ל היות למל' סלש טרשים
פוסרטי"ס דנוקיס באחורי ז"א נסוד לעולם ה'
דברך נכב בטמים והס בדח"י ד"א אטר אן הטרשים
אינס זייס וניקרי"ס מש"ס לעד לעד אפי"כ שבענו'
היא בחלכ"ס המעוט כגון צומנים חלו בלי"ס
שמחמעטת בסוד נקודה קסנה ויורדא בגבול ראש
עולם הנריאה כולדע וגם אפי"כ פשה"א בחל"ס גדולה
שהיא פי"ב סוה בשוה בשיעור קומח"ס וזהו סלמ"ר
שירותא דשאר"י משה להחקנ"ה"א אחר דאיהו סטר'א
דקדוש"ה היא המל' נוק' ד"א אוקיס לנקודה דקימא
צלמעל"ס סה"ס הטרטי"ס שישל"ס בקו אמצעי דח"י ד"א
דחיה חשוד כלל ומן שהיא בסוד המעוט איני מאיר"ס
הטרטי"ס אשר לה באחורי ז"א חל"ס קיימי טקועים
באחר"ה ולא אחזי ולא נהיר כלל וכאשר החמי'צ
לחקיס לחקן עירוף נה"י סל"ה החמי'צ בנקודה
הטרטי"ס שבאחורי היסוד ובחיקון עירוף חג"ס סל"ה
החמי'צ בנקודה הטרטי"ס שבאחורי הח"ס ובחיקון
שיר' חנ"ד סל"ה החמי'צ בנקודה הטרטי"ס שבאחורי
השעת

פי על הזודר ח"ב פקורי דרמיוורניו ע"ב

נטיקין פי' גודע טיעקב הוא קו אמעני והוא נחיה רוח דעח כי חכמים מים מימינא נינה אט שמאלא רוח דעח אמעניחא וכל זה הענין פשוט ומזוהר דכברי רבינו ז"ל בדרוש אמת ויניב ז"ל בקצור .

בחור

לבת א מקומינו כי הנה עתה יושבת המל' בהיכל הרצון של עולם הנריאה וטס הס מוד הנטיקין כנו' בהיכלות דמ' פקורי כי לפיח היכל הרצון מלונה אל יעקב שהוא הח'ת כפוד ויסק יעקב לכן שם הס ענין הנטיקין כו' עול טס עיין עליו

וכר

מחדקן רוחא ברוח' כדין רוחא עלאה סחימאה שארי על האי רוח' אמעניחא כו' הוא מ"ט רבינו ז"ל טס ומצא עתה אנו זריינין להמטיך לה הארת מן המוחין עלא קדו' א שהמטכנו לו ע"י ק"ט כו' ולכן אנו מורדין עתה אלו הארות אהס מ' מעמים אמת אהס ענין הד' מוחין וארבע לבוסין שלהם יע"ט ונודע טכל האצילות בכללות העולמות הוא נחיה חכמה ולהיותינו עמס בעולם גריאה קרא' למוחין הנמטכין מאני' רוחא עלאה סחימאה

שופי

חחאי מחערי חדיר לגבי עלאי פיי כבר נוד' מ"ט רבינו ז"ל בשער מדומ"ן פ"ט ובדרוש כונת אמן שהנטיקין בשול'י הס בקודס הזווג וכבשעה הזווג ודקודס הזווג היא מעורר מחילה והכל בהיכל הרצון בקודס הזווג הס שאין הזווגמור אלא באצילות נשים טלוס כנודע .

כר

נעיל יעקב האי היכלא סחימאה כדין אקרי בשמח קדישא עלאה שלימא זה' וא"ח שלימא דכלא לא הוי אלא כד אשחלימו בלבו היכלין אליו באצין כדין אקרי כלא בשמח שלימא הויה אלהים ודא הוא שמח שלימא מכלא כו' פי' הנס כחכ רבינו ז"ל בדרוש טשי דעמידה בגר' טיס טלוס ז"ל ובכר הודעחך כי הנריאה נקרא כמא הכבול ונקרא אלהים שהוא בגי' כסא ועיקר הטס טל אהיס הוא בהיכלות הנריאה וחכוין להנרס עס היכלי האני' הנקר' הוי"ה והוא טס הוי"ה שנברכס אז טל המצרך אח עמו ישראל כו' ואז מודווגין היכלין חחאין בעלתינ טהס היכלי נק' בדכורא וז"ט מ"ט בם"ה טסס זה נק' שמח שלימא לפי שהוא בולל כל העול' לכונקר' שמח שלימא יע"ט וז"ט טעמה טנחחברו יעקב ורחל בהיכל הרצון דבריאה זכה ונקר' וז' שהו' בשמח קדיש' עלאה שלימא' לאסוקי על עכשו טלה היתה זוכה לשס כי היתה כבוד נקודה קטנה וא"ח שלימא דכלא שהוא שמח שלימא לאו הכי אינו כאן אלא בה אשחלימו בלבו היכלין אליו באצין טנכללין היכלי הנריאה ודעולמות יצירה עטיה כלו' טיס הנריאה בהיכלי האצילות כדין אקרי כלא בשמח שלימא הויה אהיס ודא הוא שמח שלימא מכלא

ורוא

דמלה יעקב נעיל די נשין וכליל לון בגויה פי' כי הנס כחכ רבינו ז"ל טס ז"ל וביאור אלו הארות הוא באופן זה כי הנס הטס מ"פ אמת כו' וכבר ביארנו לעיל כי די הראשונות ללאה וד' אחרונות לרחל כו' אמנס בהחילה כל הח' אורות נמטכו' אל יעקב כולם ואח"ך מחציין יוצאת ללאה ומחציין יוצאת נעטיח רחל יע"ט וז"ט ורוא דמלה יעקב נעיל די' נשין כי לוקח די' מוחין דלאה וד' מוחין דרחל וכליל לון בגויה כי כו' נכללים חחאי ואינס

דין לאחד הנוק' מבין לבין ומבין דמ"ה והרי היא כלולה מ"ה ובין וכולה בין וגמח הזכר מ"ה לבין וממ"ה דמ"ה והיא היא כלולה מ"ה ובין וכולה מ"ה ומצא הנמח הנוק' גזרה מן הנחינות לבין טהעלה המל' נוק' דו"א במ"ן וגמח הזכר נוגרס מן הנחי' המ"ד טנחן ז"ל וסס הס מ"ה שאמר דכל חחאחא להיכלא סניעאה היא המל' סביעיה לפיח היכלין ו"ק דו"א לאחדנקא נההוא נסר דנגיד ונטיק הוא היסוד דו"א הנקר' נהה כנודע המודווג עמה הווא רעוחא דסלק' מקחא לעילא הווא המ"ן טהיח מעלה חחילה מבין לבין ומבין דמ"ה עבדא נמתיין ברעוחא דיליה ואינון נוקבי לאמור שמאלו נוגר נפסח הנוקבא וכל רעוחא דהווא נהר הוא היסוד דו"א נחחא כפוד מ"ל ואחדנקא מעילא לחחא מ"ה לבין ומ"ה דמ"ה עבדין נמתיין דכורין רעוח' דלעיל מ"ל דו"א עכיד דכורין רעוח' דלחחא מ"ן לנוק' עכיד נוקנין

ועתה

זרינ להקדים עוד טכסהמל' ונוקבי דו"א לאצילות יולדח אלו הנשמות דכיון יחד חכף ומיד יורדין בעולם הנריאה יען היא אחרונה טבאני' הולל חכף יורד בגריאה כמו טכחג רבינו ז"ל בשער מדומ"ן ס"ח טכאטר ילדה דחל אח בנימן חכף ירד בגריאה יע"ט וינרדות הנשמות על היכל לבנת הספיר סנבריאה והוא סוד יסוד ופטרח היסוד נמח הזכר יורד אח יד הממונה טעליו שאמר כאן הזהוהר טנקר' סעטורי"ה והוא סוד היסוד והוא בחי' זכר ימין וגמח הנוק' יורדת אח יד הממונה טעליה שאמר כאן טנקר' אדירי"ה והיא סוד עטרח היסוד ובין טניהס נקרא לבנת הספיר לבנת עטרח טסיר יסוד

ולבתר

החכלילנו רוחא דא דשמא' ברוחא דא דימינא וכליון אחעכידו אינון נמתיין כללין דכיון דחחא מודווגן פי' מיל' מודווגן היא נכונה דאי לא טמודווגן למאי אחכלילן והוא סוד כמוס טעל מ"ט רבינו ז"ל בשער מדומ"ן פ"ח ז"ל דע טמזה הרוח קלמאה נמטכנה אורח הנטיס ונחג טס בהנה"ה ז"ל ז"ע היאך יובן זה ננטיס דיין טהדי הקטנה יש לה ג"כ אורח ועול נמה גדולות טעדיין לא ידעו איס יש להן אורח וכפי חס"ל ל"ק טכל בנין הנוק' היא מהגבורות טמאיר קוצר איה דרך אחר הלא אין כאן למטה טוס רמו לענין זה אשר ע"כ סוד הדברים הוא טידוע טבבאח הנשמות מלמעלה לבא בעולם הזה בהחילה יוצאים נסוד זיון הזכר מן החסדים והנוק' מן הגבורות וזה מחייחדים הנריאה כנודע ואז הזכר מטפיע נוק' סוד ההוא סוד נחיה רוחא וזה נשאר תמיד זה ולכן נבואה בע"הז האורח נמטך לה מזה וכל חיומה ממנו וזה בא הכל על נכון עכ"ל

הדחת לזעתי טהנשמות מודווגות בהיותס בעולם הנריאה והרי מובן

דרניו ע"ב היכלא סחימאה כו' קטורא דכל בני היכלין סחא מחקטרן פי' כי כחכ רבינו ז"ל בשער הכסא טהיכל הרצון טהווא המ"ח יט כו' טסה חלקים סוד ו' ובו נכללים החמסה היכלין קלמאין ועס הוא עצמו טיח והס סוד וז' כפולה

יעקב דאיהו רוח אמעניחא דכל רוחין איהו נטי' אחי היכלא סחימא' ברינו

א"ל יבפעט ה' נדעני א"ל מאלוהיך כמ"ס וארס א"ן לעבד לה
ה'הע' יבפעט הבני שכבר נחקר י"ן הס הפלים מ"ן טקבין
אל א"ל לעולם וא"ל לשום זוג כ'מסד שיעלו מ"ן א"קבין. ושמות
הגדוקים הנמשכו' מאלוהי' הם הם בני א"ן המשלים להם מ"ן
מ"ן וכן ע"ד' גשמות הגדוקים הנמשכים מזדריה' הם המשלים
מ"ן טקבין צדריה'. ידוחן של הגדוקים ב'זר'ה ונפשו' בפשיה
סוף דבר שא"ן זוג כ'שילם ו'ה' ע"י העלאת מ"ן טקבין ע"י בנייהם
אחר ש"ם מקורבים פ'ס' החשיבה צדריה' הפילוס' וכל א'הד'ואחד
ב'מדרגה' כני' והכל תפילות החשבוני' מעלים מ"ן טקבין וכ'פ' כונתם
ומפשיה'ם בפ'ם הכה'ל כ'ך נידל חוקי' להעלות ניטלו' רבי'ס דמ"ן ניקבין
אל כ'כמות' א'ל בא'כות' וככל יום מפלים ג'זיוות' חדשו' מ'חדש
וי'ו נידל ג'טות הפעילי' והאליות וא"ן כל האגשים ס"ים כי כל
אחד מפלה כ'פ' בחינתו הדארי'ה אליו ולכן הכל ל'ריכס ל'זה
(א) ולא ייכל אחד מ'שחל'ל לפ'טוה מה ש'עשה חזרו' והכן זה הפ'ס
אל' וכל זה י'יה' ע'ד ש'ב'א המשיח כ'ע'ה כי אז ניקב'א דו"א
התפוער ומפלה' להעלות מ"ן טקבין בלי סיוע גשמות הגדוקים
רק ע"י מה ש'תש'ך לה הארס החוטם הפעילין דא"ל כ'מבוחר
ג'פ'צ ח"ב פ"ח ע"ב:

האמנם

ל'ך ש'תדע כי הנילוטת המתבררין ועלים כ'כחינת
מ"ן טקבין ע"י הכנים המעלים אוחס כי הם
משלים לא ייכלו לפעול רק מהפעם שניה ואילך כניל ואחנס
איהם בחינת טקבין אינס גשמי'ם אז הק' ובא'ס ל'ד' ה'קון
אחנס בתחילה כפעס הרשאו' פלו המ"ן טקבין שלא ע"י א"ן
נא"ר' ואלו מאוחס המ"ן טקבין געשה כמ"י א"ן ואחר ש'נהקן א"ן א"ן
כפעס שניה הם הפלו מ"ן טקבין אחרים וגלטי' אחרים ע'ד א"ח'א
פ'ל'אה ו'לו נ'תחברו י'ח אוחס הנילוות והיו שס שבין א'ח'א
פ'ל'אה ולא יכלו להק'ן ולהג'ייר מהס לורס ולד כי אז י'לא
מ'הק' הקל'סי' אחנס חזרו הם כס א"ן וכולס ביחר חזרו להעל'
שניה מ"ן טקבין אחרים ואז כיון שכבר נש'תו ג'ס א'חו זמן
יכולים להק'ן ואז מ'שג'ייר' ויואל' ואוהס המ"ן טקבין חזורים
ומעלים פ'ס חזרו א"ן מ"ן טקבין אחרים ואז מ'שג'ייר'ים הם
ונק'קים וכן ע"ד' חמ'ד. ב'אופן שא"ן לך שום מ"ן טקבין כלל
ש'יקטו כפעס ר'אשונה אמנס כפעס הרשאו' עולים כ'כחינת מ"ן
טקבין ואח"כ בוני' שני הם נ'ק'קים יו'אל'ים מהס כ'דריה' ושמות
מ'הק'ן ומתלככות כ'ק' עולים היה חזר כלל זה: " נס י'א
לט כלל אחר כי כל המ"ן טקבין אינס מופילים ומתעכבו' שס
רק ב' פעמים. א' הפעם א'ל ש'עלו. ב' פעם ב' שנלטיירו ק'ך אח"כ
יו'אל'ים מהס אמנס המ"ן טקבין א'הס הרשאו'ים שהיו צעולם כל
אחר ואחר כ'מק'ומו כס'דו בניס כזורים כמו המשל א"ן אל א'ח'א
שהס המ"ן טקבין כ'מורים שלהס אינס חזורים לפולס משס וא"ל
לשום מ"ן טקבין לעל' משס ואילך ע'ד השל'ו כ'רוד כל הרפ"ס
א ג'טלו' של המלכים ע'ד ימ' א צ'מ'ה נדוה הרפ"ס כ'יב' ש'עלו
כ'משיח ו'לתי על ידס ולכן הוא
ח'ז' ע'ד א"ן קן ו'כניל ה'

[16019]

והנה

מוכרח להיות בכל זוג מ"ן
טקבין חדשים כי בשפולים
חקך מחתקים כפעס ב' כנו'
יא' עולות אחרות להתחק נס
הס ועדו' ע'ד שיושלמו להתברר
כל המלכו' ואז יבא המשיח
בזמנת ה':

ונבאר

(ג) ע"ן המ"ן טקבין
ש'נטקב'א דו"א ומתנה
נלמד לאלה כ'כ' ביארנו כי

כל כ'כחינת אלו המלכים נק' שס ב"ן ולכן דע והכן כי סחס
מ"ן נוקבין ש'ככל מקוב' הם רמזיים כ'סם ב"ן האחנס י'ס
כ'הכ'ח כ'חינה המ"ן טקבין כ'עלמס וגם כ'חינת הכלי פ'למו אשר
נ'חיים כ'חובו המ"ן טקבין אשר אליו רשוי' ריזל ב'אומרס א"ן
האשה כ'רפתת כ'רית אל' ע'ס מ'י ש'עש'אה כלי ולכן א"ן אשה מתעברת
מ'ביאה ראשונה (ז) כי כ'ביאה ראשונה פ'עה לה כ'חינת הכלי
ומ'ס ואילך י'ס מקוס אל המ"ן טקבין להלפ'ייר כ'בוכו ואז
מתעברת וכל אלו הנ'כח'טס כולם הם כ'סם ב"ן אל'א ש'ס כ'ו
כ'חינה (ד) כי א'חירי שס זה שאול כ'גי' ע"ב קרס כוה י' י'ה
י'הו י'הרה ע"ב כ'פשי'סי יו'ד יו'ד ה'ה יו'ד ה'ה ר'ו יו'ד
ה'ה ר'ו ה'ה קד"ס כ'מילו'א וש'ניהס כ'נמשר'א ר'י'ז נ'גורה זהו
כ'חינת כלי. האחנס ש'ס כס'דו כ'מילו'ו כוה יו'ד ה'ה ר'ו ה'ה
כ'נמשר'א כ'ן זה המ"ן טקבין פ'למ'ס. י'ס ע'נייס רבי'ס וכ'חינה
כ'רות כוה י'ת' כ'ע'ה כ'מק'ומוס. **ונב'אה** כ'לו זה מה ש'נינו כי הל'א
רזיל א'מרו כ'נכ'א ד'מ'שפ'טי'ס ד'נפ'לה ר'אח'א כ'ק' כ'ה רוח'א ד'ס'ד
כ'גוה וכ'וד הפעין כי הל'א נודע'י שס כ'ן הוא כ'בלמה וגם הוא
הקרא' נפש כי ע"ב ס'ג מ"ה כ'ן הם ח"יה גשמ'ה ר'ח' ונפ"ס
י'ס כ'ן זה היא הנקרא' נפש דודר נפש המלטות וקודס ש'כנס
כ'ה כ'חינת א הגפ'ש היא חסירה ואינה ראויה להוליד כי לכן
השפ'רפה אינה יולדת ע'ד היות לה נפש כ'שלמות. ואמנס נפש
ז היא כ'ח' הגבורות כי כ'דעת הכו'ר י'ס חסד'ים וגבורות כי
הכ'וד ט'פל פ'י כ'נייס י'אח"כ הוא ט'תן נ'טק' ח'לקיה'ש'ס פ'י'ס'ר'א
ד'גבורות כ'נוכ'ר כ'שער ו' כ'י א'ש'ג' ש'כ'יו'ת'ה ע'ד'ין א'חור כ'אחור ע'ס
ו'א א"ן ג'יפה נ'למ'ס אל'א ע"י הגבורות ה'ג'חני'ס לה מאחורי
כ'כל כ'ש' הכו'ר ע'כ'ז אינס ט'עלות אז הגבורות ע'למ'ס רק
ה'אחרה שלהס ה'ע'יברת ד'ך חס'ך א'חורי ו'א א"ך הגבורות ע'למ'ס
אינה נ'טלמ'ס רק ע"י זוג כי ה'רי ה'ה חסד'ים " מ'שפ'ס'ין
כ'גופיה ו'ורדות ה' הגבורות כ'יכ'ד שלו ו'ניהנו כ'ס'דו זוג ל'טוקב'א
כ'נוכ'ר כ'ש"ו:

והנה

הפעם הראשונה אשר נודעונו ה'א' ע'ס טוקבא שהוא
כ'ע'ת א'ל'י'ת'ס ד'אחנס'ירו ו'חזרו א'פ'ין כ'אפ'ין אז ה'ת'ה
נ'קרא'ת ע'ד'ין כ'י'אה ראשונה ו'אוחס הגבורות אשר נמן כ'ה כ'עלה ל'א
כ'העברת מהס כי אז נ'עשה כ'ה כ'חינת ה'ס'וד וה'רמ'ס וכ'כלי כ'הה (ה)

הגרות וב'א'יד'ים: כ'ר נ'השני ה'הה הקב"ה א'ח' ס'טור יוני'ה י'ק'קים מ'חיה'ה כ'א'ר א'ח'רי ר'נינו ו'ל כ'הקב"ה ש'נית חסילין ו'ש'חלל ד'כ'חיב כ'ני'ת חסילתו
כ'א'קן ע'ס כו"א מ'ני'ז ר'נינו כ'חי כ'ה'ט'ת הללו ד'כ'ל'ית מ"ן ע'ל יו'ד ה'בי'ת ע'ס'י ע'ק' ה'צירה וק'ים כ'חזר. אמנס למשל מ'ח'א ז'ריכה
ר'ח' כ'כל ד'כ'רי ר'ול לא מ'ני'ז כ'וד'ר ה'ח'ק'ת ה'צ'ק'ת כ'ס'רו'ס אל' כ'נו'ן א'כל לא להג'יה מ'ו'ן כי א'ס כ'כ'ד נ'ד'ל ו'רמו נ'ס'ר ס'מ'י כ'ד'רו'ס ע'ש מ'ד'וכ'ס
ק'ס ש'ש'מ' כ'ע'ל'יה ח'ס'ת'ק' ה'ר'ח'ט' ע'ס פ'כ' כ'ה'ת א'ר'ך ו'טק'י ה'ס ס'ג ה'וא א'ח'א י'ת'ס מ"ה ה'וא ו'א י'ס'לו'ק ה'ארה זו נ'ראה ש'ה'א ש'וד ה'ש'ל'ק'ת מ'ח'יו'ן
נ'ס מ'ח'א י'ע"ס ו'כ'ה ל'ני מ"ה ר'נינו ו'ל כ'ש'ר כ'וד ה'ש'ל'ת ס'ג א"ן ד'ס כי כל כ'חי' ו'ן ס'ג כ'כל ה'ע'למ'ת כו'ל'ס א'ה נ'ק' ו'ק י'ק' ע'ל א'ח'א ע'ל'ס כי
כ'ן ו'לו כ'ח' ה'ע'למ'ת ה'ר'ח'ט'ן נ'ה'לו'ס ה'ס'ד'ים נ'ד'ר לו'ל ו'כ'ר נ'ג'יק' ו'לו ה'כ' נ'כ'י'ים ג' ו'ני'ס' ס'סס פ'י'ת להג'ילתו נ'מ'א כ'כל ע'ולס אי'ס נ'ריכ'יס
ש'י'ק'ד ומ'ח'ור רק ו'ן כ'ל א'ח'י ע'ולס כ'ע'ך א"ל ו'א"ל ע'ל א'ח'י ע'ולס ס'ה כ'ש'ל'י'ת כ'ח' ה'כלל י'כ'י כ'ל ה'ה' פ'י'ע'יש'ס ש'נ'א'ו'ו ע'ולס
נ'קרא'יס ו'ן א'ל ע'ולס כ'לח'לה ח'מ'ס ו'ה'י' ח'ז'ר'יס מ'ח'יו'ן כ'נ'ח' ה'כלל ה'ח' י'ק'ן זה ה'י'ק'ב. י'ע"ס מ'ח'לו ד'כ'רי ר'כ'ני ו'ל מ'כ'ו'ר ה'ית כל ע'ולס ה'ג'אלות נ'קרא
ו'ן ג'כ'י א'ק י'ת'ע'ל כ'ל ה'ה' פ'י'ע'יק'ס ה'ע'לל'ים כל ע'ולס ה'ג'אלות כ'לם י'ק'י'יס נ'ק'ל מ'ח'יו'ן ח'ד'שים ו'י'ת'ר מ'זה לא כ'יל'ס ר'כ'ני ו'ל כ'ש'ס מ'ק'יס ו'ס'ח' ו'ס'ח'
ו'ק'ב'ת' י'ח'ר כ'ני'נו כ'א'ר ח'יר'תו. ו'כ'ה מ'כ'ו'ר ה'וא ע'ש'י מ'ע'ל'ים ח'ר' ד'ו'ן ד'ש'י' ד'ל'ת א'ת'ס מ'ה ה'ס כ'ח'י' א'ג'ר'נו מ'ע'ל'ים א'וחס כ'כ'וד מ'ן א'ק כ'ד'ר'ין כ'י'וד
ה'יה ע'ל י'ני כ'ס'ק'ני כ'חירה וק'ים מ'חיה'ה ומ'פ'יל'מ'ני ח'מ'כ'ר'יס ח'ל'ך כ'כ'רי ה'ג'לים ו'ח'ק ר'פ"ה י'ג'י'ני א'ר ע'כ'ה ש'כ'ל ע'ולס מ'ני'ע' ו'ח'י מ'ע'ל'ים א'וחס ע'ד
ו'א"ל א'ק'ים כ'כל ח'ק'ן ו'ן א'ח'י נ'ג'ה א'ל' ע"י א"ח'א. וכן ו'ן ד'אליות ע'למ'ס מ"ן אל א'ר'א כי הם מ'כ'ר'ים מ'ח'ל'ך א'ח'יר'ים ד'א"ל' ע'ל'נו כ'ע'למ'ת כ'ט'ט
ומ'ע'לן א'וחס ל'ח'ן ע'ד א'ר'ך ו'ני'ן א'ק'ים ע'ל ח'ק'ן א"ל א'ח'י א'ח'י נ'עש'ה א"ל ע"י א'ר'ך ו'ני'ן וכן א"ח'א מ'ע'ל'ים מ"ן אל א'ר'ך ו'ני'ן כי הם מ'כ'ר'ים מ'ח'ל'ך א'ח'יר'ים
נ'ה' ד'כ'ת ע'ש'פ'טי' כ'פ'ס ה'כ'ר'יה כ'ע'ד ע'ש'ל'ן א'וחס ל'ח'ן ע'ד ע'יק' ל'ק'ש כ'כל ח'ק'ן א'ר'ך א'ח'י ע"י מ'ח'יק א'ר'ך א'ח'י ע"י מ'ח'יק א'ר'ך א'ח'י ע"י מ'ח'יק א'ר'ך
ע'ד ר'וס מ'ש'ל'יה ה'וא א'ק. א'חנס א'ר'ך כ'ע'ד ע'ש'כ'ר'וד כ'כ'רי ה'ג'לים ע'ל נ'ע'ל'ני א'ר ד'ר'פ"ס כ'כ'י'ס כ'ני'ע' כ'פ'ס ה'כ'ר'יה י'דו כ'ח'ק מ'ע'ל'יה מ'ח'ל'ך א'ח'יר'ים
כ'א'ח'יר'ים ד'א"ל' א'ש'ר'י כ'ח'ל' ו'ח'י'ת ח'ק התלככות י'ד ע'ש'ה ל'ר'יע וכ'מ"ס ר'כ'ני ו'ל כ'ש'ר זה ל'ק'ש כ'ש'ר הקל'י ו'ל ו'ש'ק'ר הכ'ר א'ך ה'יו ו' ו'ש'א
י'א הוא כי ד' א'ח'יר'ים כ'כ'רו ח'ן ח'ז"כ י'ס'י'ת ו'ת'כ'רו למ'לה כו'ל מ'לכ'ים א'לו ע'ש'ה'ס ר'י' י'א י'ח' ח'פ'ז'ה א'ך מ'ח'ז"כ ה'יו קל'י כי וה'ו מ'כ'ח'י ש'מ'לכ'ת
כ'ו'ן ל'ש'ת ל'רו'ח להס מ'ח'יו'ן י'כ'חיה'ה כ'ח'י' ו'כ'כ'וז כו"ן מ'ת'ס וכ'מ'י ע'ש'פ'טי' י'ע"ס. ה'יו ע'ס כ'י'ד'ח'ס למ'ש' כ'ני'ע' י'ד ע'ש'ה ח'ק כ'למ'כ'ס מ'א'ח'יר'ים ד'א"ל
כ'ק'ב'ת ולכן כ'ש'ל'י ה'ח'ר'ה מ'ח'ל'ך ה'ג'לים מ'ח'ל'ך י'ג'י'ני א'ר ד'ר'פ"ס ה'ח'ל'ך מ'ש'ל'מו'ת כ'י'ע' כ'יון ש'ח'ונ'ת'כ'ס ד'א"ל מ'ע'ל'ים א'ח'יר'ים ד'א"ל' ע'ש'ה כ'ני'ע'
י'ה'ל א'ני פ'ע'ל'ן ל'ח'ן ע'ד א'ח'א ו'א"ל כ'ד'י ל'ח'ן א'ח'יר'ים ג'להס מ'ז'ק'רים נ'ס נ'ע'ל'ני ה'ג'לים ו'ד'ר'פ"ס דו"ן. ואחר ש'ח'ק'ו א'וחס מ'ח'ו'ר'ין ומ'ח'ש'ב'ק א'וחס ל'א"ן
כ'כ'וד מ'ח'יק מ'לכ'ו'ן כ'א'ח'יר'ים שלהס. והס ה'ס א'ח'ס א'ח'יר'ים ד'א"ל' ע'ש'ל'נו ל'ח'ן כ'כ'י'ס ע'ש'א'ר'י ד'א"ל' י'ס ש'ז'י כ'ח'י' מ'ג'ור'ת ע'י'ק'ר ה'כל א'ח'יר'ים ע'למ'ס
כ'ע'נ'ו ו'כ'א'ר'י כ'ע'למ'ת ע'למ'י ח'רו כ'ח'י' א'חד. כ'כ'י' ש'נית א'ח'ר ה'ח'לכ'ו'ת כ'נ'מ'לכ'ו'ת כ'הס א'רו'ח ד'א"ל. ו'כ'ש'ר כ'ח'ל'ים א'רו'ח ח'רו'ח ד'ר'פ"ס כ'ני'ע'
י'ד ע'ש'ה ח'ק מ'כ'ר'ו'ת ה'ה'ה. ולכן ע'למ'ת ח'ל'ך ה'ח'לכ'ו'ת כ'הס ע'ש'ה'ש'ב'ת ע'ש'ה'ש'ב'ת כ'ח'לכ'ו'ת א'ח'יר'ים ד'א"ל' ע'ש'ה'ש'ב'ת ע'ש'ה'ש'ב'ת כ'ח'לכ'ו'ת
י'ח'ל'ך א'רו'ח ד'ר'פ"ס מ'ח'ג'ר'ין ג'כ' ח'ל'ך ה'ח'לכ'ו'ת ה'וא ד'ח'יר'י א'ח'י. והכל א'נו מ'ע'ל'ן ל'ח'ן ע'ד א"ח'א. ו'כ'יון מ"ס ר'כ'ני ו'ל כ'ש'ר ה'ש'מ'רה ס'כ"ס. וכ'כ'ס'ר זה ל'ע'ל
ע"ב ח'כ' ס"ו ו'ל י'הע'נ'ן כי א'ני מ'כ'רו'ן א'לו ה'א'ח'יר'ים ה'ת' מ'ש'ס מ'ש'ס ל'ג'ל'יס ח'ק'ר א'ח'יר'ים ו'ש'ל'מ'ת ל'ח'ו'ל ל'ח'ק'ו'מ'ס כ'ע'ל'ו'ן י'ע"ס. ומ'ח'יר'ת א'ז ל'כ'ר כ'ר
ול' ה'י ד'כ'ר למ'לה מ'ח'י ו'כ'ה כ'ט'כ'ת'ו כ'כ'רו'ח'י מ'ש'כ'ל ע'ל ד'כ'ר י'ה'א סו'ב. י'פ'ה ש'ערה: א) לכן ל'כ'ר י'ש'ר'ל ל'ר'כ'ני זה ל'וס כ'ן הוא כ'ד'ש'ים ה'כל: ב) ע"ס
ס'ר ל'יס ס'ו ו'ש'א י'ס'פ"ס. ע'ר כ'יס ס'כ"ג ס'ר כ'ה'ק'קים פ'י'ר'וד ו'ל ע"ס. י'ק'י'ס ח'ר'ך פ'י'ר'וד. ע'ש'ר ח'ק'מ'ת ד'ך מ'י ע"כ ו'ק'פ ס'ק' מ"ל. ע'ש'ר מ'ש'ר'י
ר'כ'ני' מ'י נ'ש' ד'ך קל'ס. ו'כ'יון כ'ק'ו'ס'ים ס'כ"ג הם מ"ס כ'כל ר'כ'ור כ'ד'ר'ך. י'ק'י'ס ח'ר'ך פ'י'ר'וד. ע'ש'ר ח'ק'מ'ת ד'ך מ'י ע"כ ו'ק'פ ס'ק' מ"ל. ע'ש'ר מ'ש'ר'י
פ"ל א'ח'י כ'ח'י ק'ני'ת ה'ס: ג) ע'יון ע"ס ע'ש'ה כ'ס'ר פ"ו ס'ו א'וח' ח' כ'נ'ע'נ'ן מ'ש'כ'ת ס'ל כ'ת ר'כ'י: ד) כ'ד'ש'ים ח'ג'ל ה'נוס'ח א'ל'ה ש'יס כ'ו כ'י כ'חינות: ה) כ'ד'ש'ים
ה'יל י'ס ח'כ'יה ו'ל ו'לכ'ד'ן כ'ן כ'ס'ד ח'ן א'ח'ס מ'ח'ק'ל'ת א'ל' כ'י'ך מ'כ'ר'ת:

אוצר החכמה

המדד היא המכרזת ביורדי המלכים אחרי יהיה בטובה מוחן חדשים כגי' והוא איתם היצורים שנחבדי ע"י המוח דמקצת יירדן ביסד שלה כסוד מ"ן טקבין. ופי' הפעין כי כמו שבאנו א"ן ל"ך שיקדים אליו י"ג א"ל כג"ל נ"ס הם כעמלן א"ן זוגים ההחמק נעשה עד שידונו מ"ב שלה עלמה ימכרין הכירורן והו' יורדן עד ה'סוד שבה כסוד מ"ן יוקבין והו' ג"ס הו"א ש"ס בי או מיחין חדשים כגזכר כמ"ד נח חסדים מש"ס מ"ה האחד מאונן מ"ב שנמוחיתו ויורדן עד ה'סוד בי כסוד מ"ן זכרים ויחמק כסוד הטוקבא ומהפרינן ש"ס זכרים יוקבין ומתה מזכיר לרמז הולד ו"ס הוויג בכל מקום למכר החסדים עם הגבורות לתקנס כי הם מהכירורין וע"ש כ"ד ח"א פ"ג. וכוה נבין עשה מה הוא החלק שלוקמין כל המיין טקבין מהרואח קדמאה אשד ש"ס כי א"ן לך נשמה שיולאה כלי לבוש כמ"ש כסכה כפסוק שארה כסוהה ועונתה וכפסוק כננוו זה ע"ש :

והנה בלאת סיפת החסדים והגבורות (ס' מיסוד ד"ח קידם בלאת מש"ס נעשה להם לבוש מאוהם החסדים הראשונים שנעשה אליתו. ילכן לבוש השמה נקרא אל"ה כמ"ש כסכה שהחבר נקרא אל יהוא ב"יה שהיא ב"ך. נ"ס ז"ס ת"ר שהיה יולא מחוף השולם עד טו"ו וגנוו ללדקיקס ב"י כי גנוו והלגש בעה לאהו כ"סוד הזכר הנקרא ל"ך וכן ג"כ הגבורות מ"ן טקבין החדשות כרס עליהם כסוד מ"ן טקבין לקבל הדכירין הם ההלכסיה כההוא רואח קדמאה שבה שהם הגבורות שמע"ס אליתוה כגזכר וע"י י"ס כהם כח לפלגה ו"ס וגניו ללדקיקס ללדקיקס יסוד רידיה ורדיה והבן זה ועם היות כי אחס החסדים והגבורות הראשונים הם גדולות * מאד ומשלות מאלו החדשות כי היהם מפלגה נשכר החילה כנה הוא כסוד כגשר יע"ר קיו"על נוולו ירחק וכמו שכתב בפסוק זמ"ס י"ה ה' חסדו ונ' כי כל החסדים כר"ס מלובשים כחבר הראשין לשומרם מן הקליפות ומי גדול השומר כמ"ש ה' שומרך ו"ס ג"כ חמתי עולם חסד יכנה שהיא חסד הראשין יומח דעלוהו כגזכר והו' יולא הולד נ"ך אחד כלול חסדים וגבורות ה"ך מלבוס אחד כלול חמתי לבושי ו"ן כזכר. ו"ס כבד' א"ת אב"ך ז' והת א"מך כיון ש"ס לו חלק נמשך מהם שכל י"ו הוא נהקן נ"ס ז"ס א"ת לרבוה אח"ך כמו י"ארה קידם מתן חורה ושין בשכ"א רמט"ס ק"ב ק"ב ק"ר כ' בניו"ס כלאן רחוק כבד' א"ת אב"ך לרבוה אה"ך גדול שא"ס י"סם ח"י לחיו הגדול כתיבם לחיו כגזכר ככ"א הנזכר ד"ך ק"ד פ"ב :

ד' צ"ח לרבוה אה"ך. כל כי ז"ס הפסוק : ושפ"ס אל יברא א"ניסם ראינן כדור אח"ה שהוא כבד' כ"ו א"ניסם ואז"ס מיניסם ככנידי כש" לברא"ל א"ניסם :

ממט וג"ס כמ"י אח"ה בי נ"ס הבן הכ"י ש"ב"ך רואח מ"ניה באימיה וש"ה כג"ס אשר אחריו ג"כ לוקח"י חלק מש"ס ולכן רא"ה כבד' הא"ח הגדול לכבוד הא"ב. ולכן אחריה לשי"ב כי א"ל לש"ס מיין טוקבין לעלות א"ס לא פ"י ז"ן שהם כג"ס הראשונים. ותשלום פעין זה למה נקרא ההוא רואח קדמאה ב"ן ימכרל כש"ד ח"ב פ"ו כטנין א"ר"ל וב"ן ש"ך כל אותו הדורש של איתם הפרקיס וכפרט פ"ו ופ"ז וס"ה נכבאר אחימת הפעין על מהנחמו ויפנין זיוג ז"ח עם טק' ע"ש נ"ס נהבאר היסכ כנין החסד"י והגבורות שהם המיין דעורין ומקנין כש"ג חלק שני פרק שני יפ"ש היפ"ב :

ואוצר החכמה השער השלישי

בעולם הכירידים והוא הנקרא עולם האלילות הגשמה מכנינת הנקוד' ומש"ס מ"ה החמש הי"א ממלח א"ך כג"ל כש"ב כח"ב. ונבאר בשער זה פעין הפ"י הראשונה של האל"י אשר היא כתר דא"ל הנחלקת לשני חלקים שהם פרל"ץ עתיק ופרל"ץ ח"ל. ונחלק לשני חלקים החלק הראשין בפרל"ץ עתיק יומין. והחלק השני בפרל"ץ דא"ל :

החלק הא' בפרצוף עתיק יומין יהחלק לחששה פרקים.

פרק א' (ח) אחר שנבאר בשער שפ"ג א"ך מחילה י"א"י א' עשרה ב' א' צמח והגוי' כנחית י' ועין הנקוד' :

אשר יהיו א"ר' כהונו המיין טוקבין והו' נוק' כה ש"ס ב"ן א' שהם הגבורות הנו' ינעשה כלי כה יא"ט מסחלק מש"ס לעולם עד יום מות האשה שאז כתיב ויהי בלאת נעשה כי מהה ו"ס ההוא רואח דיהב כה בעלה ביוג"א קדמאה דנעשה גלי לקבל בו המיין דכירין ויוקבין והו' מביאה שניה ואילך מהעברת ככה אותו הכל' שנקבלם כח"ב. ומאלח כי עלמות נ"ך המלכות נעשית מהגנו' הנקרא ב"ן שנמשכו דרך חמ"י הו"א א"ך נעשה מש"ס שהם הגבורות בעלמם אינם ניתנים אלא כפת הוויג הראשין ולהיות כי בעלה נקט להו בקדמיתה כדעה שבו לכן א"ל אלא בלוח א"ל"ה אלא ע"י בעלה כפת הוויג והו' אלו הגבורות עומדות ש"ס חמוד כמו השאר להחמין השיטה ה' וכל המיין טוקבין א"ל להעלות אלא ע"י יד"הם כי ככל פס"ם שכל"ן מיין טוקבין וגבורות חמרות מהם מזכיר לרמז הולד והם הם הולד בעלמנו :

אנחנו א"ן לך ולד ט"ל מחדש ממיין טוק' אחרי' א"ס לא שיקוי ק"ת חלק מההוא רואח קדמאה הוא הכל' הנזכר וכאשר נש"ס ההוא רואח כי ככר כל הבאים החדשים לקחו חלקם ולא כשהי ממנו מאומה אז כפסק איתם כגש"ס ואינה מתעברת וילדת יוהר אמנם נשאר כי קמה חיות לט"ך גיפ"א של היסוד עלמו של האשה ונכפסק נ"ס זה נ"ס האשה מהה וג"ס א"ס הימה יולדת זה החיות האשה המוטט של הנפש עלמה הימה מחה. יז"ס בנימין דכתיב ביה ויהי בלאת נעשה כי מהה והבן זה. ודע כי כמו ש"ס רואח קדמאה כנחית מיין טוקבין כן י"ס רואח קדמאה דש"י כה בעלה כסוד זיוג דנשיקין הראשונים (ז' כי ג"ס הם נקראים זיוג כמ"ש כ"ד ח"ד פ"ו וע"ש ולעולם נשאר ש"ס ההוא רואח קדמאה מן הנשיקין ראשונים כפי הנקבה כ"סוד כפיה שהוא הלשון שבה ונשאר ש"ס לט"ך ש"ר זיוג נשיקין מש"ס והלאה ע"ד הנזכר :

וצריך (ז) שנבאר מה פעין זה החלק שטעלן כל שאר המיין טוקבין שנבאר אחר כך מהיהו רואח קדמאה. ולכן ל"ך שנבאר החילה כי הלא דוגמה שהנקבה מעלה מיין טוקבין. ג"ס הזכר יהיב א"ר' מיין דעורין. והפעין כי כמו שהמיין טוקבין הם מש"ס ב"ן שהם הגבורות. כ"ך המיין דעורין הם מש"ס מ"ה החדש מלמעלה כג"ל. וה"ל להיות ש"ס זיוג ושימשין הזכר מיס זכרים א"ס לא שיקבלם יימתיכס מלמעלה. כי אהם החסדים והגבורות שלקחו א"ן בעת אליתם כפס"ס הא' הימה לט"ך נופש לכד. ונחפשנו החסדים בגופא ד"ח והגבורות כיוס"א דטוקבא כג"ל. א"ך לא להו"ל תולדות. ומש"ס ואילך לריכ"ס לחזור ולקבל מוחין חדשים מכל זיוג חווג מלמעלה להמליח נבראים חדשים. וגמלא כי כהוויג הו"א עם טוקבא ל"ך שיעלו הם כסוד מיין טוקבין החילה עד א"ר"ל והו' א"ר"ל מפלים מיין טוקבין לז"א. וכן ע"ר"י עד רוס המעלות. והו' גורם שישיפ"ו מש"ס מיין דעורין שהוא ש"ס מ"ה החדש. כי נ"ס הוא כולל חסדים וגבורות שהוא הדר ואשמו מהיפכאל יורדין מזה לזה עד א"ר"ל. והו' א"ר"ל מודוויגים ומקבלים אהו השפע וטוחנים אהו כסוד מוחין חדשים לנתיים ז"ן. והו' מודוויגים נ"ס הם כי א"ל להמשיך עיפ"ח זרע אל"א מן המוח. וכיון ש"ס להם מוחין מודוויגים והו' הו"ל שלקח פי שניס מהמוחין שמה חסדים וגבורות שנדפת אשר מש"ס המשכה סיפת הוויג כסוד ירדע אדם את אשמו וטמן הגבורות כסוד זיוג לאשמו וטמן א"ר' ג"ס החסדים והו' הנקבה ג"ס היא מעלה את הגבורות שבה כסוד מיין טוקבין ואינה יכולה להעלותם א"ס לא ככה ההוא רואח קדמאה. וכיאר השנין כי הלא כל המוחין שנכל הנקבות כולם שנכל האלילות ומכ"ס למשה מבי"ס כולם הם מביורו אלו המלכים דש"ס ב"ן נעשו. ו"ס מ"ס כפרשת פקודי דכירר פסולת נו מחשבה כי המוחין הם הנקראים מחשבה ואין שום כירור אלא כמחמות ב' ב' אמר ד) אה"ן ח"י זה ז"ס עם הנקבות והחחלת כירורס היה מע"ל ש"ה ח"ל פ"ב :

כחכמה הסימאה קדמאה עתיקא דנ"ס חנ"א מנרר הסינים ונכררים על כי באשר נהקנה על ידי שיקון ידו ומיעוס פ"י אח"ה כזכר ע"ז ; שהו' כנחית הפרל"ץ כמ"ל כפ"ז או יכלו המלכים לקבל האור מתנה להיחמו נמשך דרך המעטה והו' החחלה לנכרסם ועלו כסוד מיין טוקבין לט"ך חו"ל. ועיין ש"ס כש"ג ח"ב פ"ו. וכן המחשבה דאימא כיררה לט"ך ז"ן וגמלא כי המוח והמחשבה של הנקבא :

דגהיה וכיואדים : א') לגנ"ד מה באמרו רז"ל שאור כפניהם מעכ"ב. כרסוס ה"ל : ב') ש"ח ש"ל פ"ס ושין כוויגים ש"ס. ש"ס : ג') פ"ח ש"ל ח"א פ"ז ובש"ר כ"ס פ"ב ושין לק"ן ד"ך ס"ד וז"ב ע"כ. ש"ר הקדמות ד"ך ל"ו שער מאחרי רש"י פ' פקודי. ש"ס : ד') ליתא כנח"י ולפי מהנכ"ר כש"ה ב"ל א"ל לכו"ה א"ן קו"א : ה') ח"ח והגבורות ליתא לא כנח"י ולא כד"סם ה"ל : ו') ע"ה ש"ר כ"ס פ"ב. וש"ר ל"ס פ"ח וש"ר כ"ה כל"ל פ"ו. ש"ר המתי' פ' יח"ו. וש"ר הלוקים ש"ס ש"ר הוויגים דרושי ק"ס פ"ו דל"ג כוף פ"ב. ש"ר ח"ל פ"א. ש"ס : ז') כנחית ד"ך ק"ב דרוש מן ד' דוא"ח ו"ס פ"י ג"כ כטו"ח כ"ס ע"א : ח') החילה פרק זה פ"ין כש"ח ש"ר ח"ל ש"ר י"ג פ"ב יע"כ עיין ש"ס כקונטרס ש"ס מ"ס ככל דיבור. ש"ר מאחרי רש"י כש"י על א"ר"ו ד"ך מ"ג ד"ך ל"ס פ"ה. ינפרכה חרותה. ד"ך ל"ג ו"ד ק"ל א"ל ח"י לק"ן ד"ך פ"ו ד"ך ע' פ"ו ח"א פ"ה. לעיל ד"ך י"ג. פ"ל ש"ר כ"י ה"ך פ"א וש"ר המלכים רפ"ה ש"ר הקדמות ד"ך כ"ה פ"א יד"ך ל"ג ט"ך ע"ד :